CARTA DOMINICAL

270. NIT DE RECERCA I D'ADORACIÓ

5 de gener de 2025

Benvolguts i benvolgudes, nosaltres els anomenem *reis*, però els evangelis parlen de *mags*, savis vinguts de l'Orient. ¿Què fan a Israel aquests personatges importants, que excel·leixen pels seus coneixements i les seves llums? ¿No tenen prou riquesa, prou cultura als seus països d'origen, coneguts com el bressol de la civilització humana?

Diuen que han vist una estrella. Si l'han vista és perquè estaven observant l'univers i els seus signes. La seva intel·ligència es basa a voler saber, a voler descobrir, a no tenir-ne mai prou. Si són savis és precisament perquè estan necessitats de coneixement. La seva indigència és, paradoxalment, el motor que els empeny a sortir de les seves seguretats i anar a cercar més enllà d'ells mateixos. Gent intrèpida i insaciable. Quanta falta ens fan!

I, tanmateix, no parteixen de zero. Saben discernir els elements naturals i no tenen cap dubte que aquella estrella indica el naixement del rei dels jueus. Oberts a la saviesa d'altres pobles i cultures, potser havien sentit alguna vegada les paraules de Balaam, el profeta que escolta els presagis de Déu i que anuncia la vinguda dels temps messiànics: «El veig venir, però no pas ara, el contemplo, però no és a prop: surt de Jacob una estrella, s'aixeca un ceptre a Israel» (Nm 24,17). Com Balaam, els nostres savis tampoc no eren a prop, per això s'han posat en marxa des de molt lluny. I, tanmateix, els ha tocat viure en el temps oportú que els permetrà constatar la realització de la promesa antiga.

Un cop esbrinada la significació de l'estrella, marxen cap a Jerusalem. Els seus càlculs són bons. Si ha de néixer el rei dels jueus, on haurà de ser trobat? Jerusalem, la ciutat sagrada on s'ubica el temple de Déu, és l'opció preferencial. També sembla adient l'interlocutor escollit: Herodes és el sobirà del poble, l'autoritat que té el deure de guiar-los en aquest descobriment meravellós. Però heus aquí que els mags encara n'han d'aprendre molt. No és la gran Jerusalem qui abriga el seu rei, sinó Betlem, aquella població massa «petita per a ser comptada entre els clans de Judà» (Mi 5,1). No és el sobirà Herodes, qui els conduirà cap al Messies, més aviat seran ells, que hauran de descobrir que aquell naixement és més temut que no pas desitjat, més reprovat que no pas sospirat.

I amb tantes i tantes experiències a l'esquena, aquells savis comprenen que només poden fer cas de l'estrella, aquella mateixa estrella que un dia els va fer salpar vers el desconegut. Es troben amb un pessebre on veuen el Nen bressolat pels seus pares, una estampa ben quotidiana després d'un naixement recent. Els savis volen comprendre: ¿què té a veure aquesta imatge amb el rei dels jueus? I la seva mateixa passió de

coneixement els deixa limitats, finits. Cap paraula no pot expressar la grandesa del misteri. Silenci. Només poden prostrar-se fins a terra i adorar. Només poden fer ofrena de la seva recerca i entrellucar el senyal lluminós de l'estrella en l'humil figura d'aquell Nen. Nit de recerca i d'adoració.

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat